

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 152.

Eyvende Session.

47de Møde.

Tirsdagen den 5te Februar.

(Fortsat.)

J. Jørgensen (fortsat): Jeg har virkelig seet Børn, som have været saa øvede deri, at de kunde svare raff paa alle de Spørgsmaal, som bleve gjorte, for Exempel naar der spørges efter Balles Lærebog: „hvad lærer Erfaring“, saa kan et Barn ganske raff, uden at det selv forstaaer det, svare, „at Menneskene ere ikke saa god, som de burde være“ — det er just det, som har slaaet mig og mange Andre, at man indbilder sig, at Børn kunne en heel Deel, fordi de kunne svare saaledes, men det beviser aldeles Intet, thi man kan vedblive at indøve dem, hvorledes de skulle svare, indtil de tilsidst lære det; men det glemmes hurtigt igjen, og kan jo ikke være dem til nogen Nytte, naar de aldrig have for-gaaet det, og det gjør mig isærdeleshed ondt, at det gaaer saaledes med den kristelige Underviisning i Religionen, som dog burde være Alle det Næreste. Jeg maa derfor meget anbefale det ærede Thing, og navnlig Ministeren og Skole-directeuren, paa hvem denne Sag saa væsentlig beroer, at de ville gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt derfor. Det er ikke noget Overdrevene fra min Side, jeg ønsker af mit inderste Hjerte, at Folk virkelig kunde faae nogen Fornøielse af de Penge, de give ud til Lærerne. Ogsaa disses Kaar ønsker jeg forbedrede, naar det blot ikke i Fremtiden skal gaae saaledes, som man tidligere har seet og endnu seer paa mange Steder, at Folk nødes til at tage deres Børn ud af Skolen og sørge for,

at de blive underviste paa en Maade, som de mene nogenlunde kan gaae an. Det er imidlertid ikke alene Skolelæreren, der er Skyld deri, men det er den hele Ordning af Skolevæsenet. Det blev ogsaa af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Sde Valgfreds (Ni mest ad) ved en tidligere Leilighed yttret, at det, for at naae en saadan Forandring, som jeg har ønsket kunde skee, vilde være nødvendigt at faae en heel Bataillon nye Skolelærere, men vi have dog virkelig ikke faa Skolelærere, som man godt kan bruge, naar de blot kunne faae Lov til frit at røre sig. Jeg kan, som sagt, ikke andet end af mit inderste Hjerte ønske, at der maa blive gjort Noget for denne Sag, som efter min Mening er af største Vigtighed, og jeg maa derfor anbefale mit Ændringsforslag, med mindre Thinget skulde synes bedre om det andet Ændringsforslag, som er stillet i samme Retning og som gaaer noget videre, og hvilket jeg ikke kan have Noget at indvende imod.

Sammerich: Jeg kan ganske henholde mig til, hvad der er yttret af den ærede Rigsdagsmand, der nu fatte sig, og jeg kan attestere med min Erfaring det Samme, som han har skildret med levende Farver, nemlig hvorledes Religionsunderviisningen ikke sjelden foregaaer i Skolerne. Dette er Noget, som væsentlig gjælder med Hensyn til den ældre Slægt, den yngre tænker i flere Henseender noget anderledes. Det er efter min Mening altid en mislig Sag, at der skal undervises i Religion i Skolen ganske som i en anden Disciplin, at det, som skulde være en Hjertesag, skal gjøres til en Forstandssag, men det bliver dobbelt misligt, naar Religionsunderviisningen fore-